

عنوان مقاله:

معرفی مناقب عبداللطیف اثری تقریبی در قرن دهم هجری

محل انتشار:

دوفصلنامه مطالعات تقریبی مذاهب اسلامی، دوره 8، شماره 31 (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 7

نویسنده:

عبدالله فرهی

خلاصه مقاله:

مناقب نگاری ائمه در عهد صفویه را می توان مهم ترین رویکرد مورخان این عصر در توجه به تاریخ صدر اسلام دانست؛ چرا که پادشاهان صفوی مشروعیت خود را از امامت اهل بیت داشتند و نه خلافت خلفا. بنابراین مورخان برخلاف قدمای خود به جای نظریه خلافت به نظریه امامت و ولایت تمایل یافتند. این نوع مناقب نگاری را می توان دنباله مناقب نگاریهای صوفیانه سنی و شیعه در عصر پیش از صفویه دانست که مفهوم شیعه اثنی عشریه از مفاهیم اصلی و کلیدی در این آثار بود. مناقب عبداللطیف دقیقا در راستای چنین اندیشه ای تالیف یافت. عبداللطیف از عدد 12 در بیان مراحل آفرینش و از نور محمدی و اهل بیت عصمت و طهارت به عنوان سرمنشا خلقت بهره برده است. به نظر می رسد که این اثر، اثری حکومتی و البته در عین حال عوام پسندانه باشد که به ذکر اشعار فراوان در بیان مناسبتهای گوناگون زینت یافته است.

کلمات کلیدی:

مناقب نگاری، شیعه اثنی عشریه، صفویه، مناقب عبداللطیف

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/862565>

